

Jože
Snoj

Prebujanje v neznano

Zazvene so šipe v oknih in kapnil je nov dan. Nekdo je nekje za neko bližnjo steno, nekaj više ali morda celo nekaj nižje od sobice, potegnil vodo v stranišču. Odplaknilo je svet.

Človek v sobici se je nasmehnil, se prebudil in zdrznil. Še je bila ob njem. Prikoličar se še ni premaknil z mesta na parkirišču za spoznanje više od hotela. Zgoraj, sredi med obema priključkoma na dovoznicu, je ploščad,

in spodaj pod škarpo s stopnicami na obe strani in glavnim vhodom, je tudi parkirišče. Kako si upa

Samo zmaknila se je in takoj je po trebuhu in vzdolž beder začutil vnebovpijoč hlad. Zevnilo je v njem od nenadne osamljenosti in skrčil je desnico in jo spet uvil obse. Dlan se mu je pri tem vdrla v sesek. Ne v ta zgornji sesek, kar naprej čuječen, ampak v oni spodnji, z očescem bradavice, mižečim zaradi zmečkanega dotikanja z rjuho in te globoke zaspanosti od te mrtvo utrjene ohlipelosti.

Zasmejalo se mu je v duši in hahljal se je nastežaj in brezglasno vase in se ji s prsmi tiščal ob hrbet. Tako je voljna in brezkostna, da je kar uvela. Kar vpil bi od te nenasitne voljnosti, kar poihteval bi in se zahlipal med rjuhe.

Čez razgaljen hrbet ga je zalival grohot straniščne vode. Torej je nekdo potegnil vodo malo više od te sobice. Kako si upa med temi skalnimi vrhovi tam zunaj, ki komaj čakajo, da zgrme na terasaste ploščadi okrog in okrog hotela, potegniti vodo? A hlad liže čez ramo tudi sem od priprtega okenca in malo odgrnjene žametne zavese. Ponoči je skozi to špranjo od strani oprezala nizzdol pred vhod, kod kolovrati in jo išče njena družčina. Kako je uživala, ko se je zunaj v tihoti od vseh strani križalo in pijano sabljalo njeno ime z vršički smrek in macesnov med terasami.

Hladilo ga je v pleča in ni se mogel spomniti njenega imena. Kako že so jo klicali oni zunaj? Tudi rjuhe si ni mogel popraviti. Za nič na svetu ne bi popustil z desnico, levico pa je imel pod blazino, to se pravi, blazino je

imel med roko in glavo. Roba blazine se je dotikala tudi njena glava. Drsel je z nje, razsuti lasje so jo vlekli nizdol, a zdrsnila ni. A bila je daleč od njegovih nosnic, s svojim vonjem, ki sta se ga skušali spomniti, in ustnic, ki sta ga želeli prestreči kje na prvem puhu zatilja. Tja je tik nad marmorno drčo hrbitišča in izmed tistih dveh belo obtesanih oblic, tiščečih se njegovega skrčenega naročja, tenko vel izpod rjuhe, s katero sta se odevala.

Rahlo pegasti marmor in rahlo shlajen. Kdo bi bil mogel soditi, da bo tako vroča in da je malo pegasta. Visi mi prek desnice ko ustreljena srna obakraj zatilja, kadar jo nosiš skozi smrečje in mokriš in hladiš z lastnim znojem po uplahlem trebuhu.

Spet je zacuknila v njem velika potreba po tretji roki. Da bi mu pognela med prosto ramo in vratom, izza udrtje užejane ključnice, da bi jo stegnili do njenega senca, da bi ji ga oblezel z nešteto prsti brez nohtov, da bi ji potegnil glavo vznak nazaj in ji dolgo in s tesno prižetima ustnicama dihal v teme.

Človeku sta dve roki odločno premalo, kadar ljubkuje. Ne more dohitevati vseh svojih želja, pa nazadnje niti s tema dvema rokama, ki ju ima, ne zna zgrabiti, raztrgati, razčtetveriti, zariti se, delati razkošne zamahe kot pri plavanju, goltati, loviti sapo, delati same izdihe, same izdihe, same izdihe. In samo krčevito stiska k sebi nekaj, kar ve, da ima, pa ne ve, kaj ima, pa temu nikoli do konca dotipnemu sope v teme stoke iz grla, iztrgane globoki grleni radosti, prijazno pretihotapljene mimo tam sicer nenehno tičečega renčanja. Voznik prikoličarja otipava s stopalom na plinu dramečo se moč motorja. Ta noga mu najbrž tako prekleto zadošča, da ne zna nehati s pohrumevanjem. Bo že speljal enkrat s parkirišča ali ne bo?! Prepričan sem, da bi med avtomobili tam zunaj takoj našel njenega. Mislim, avto te ženske tukaj ob meni, čeprav nimam najmanjšega pojma, s kakšnim se vozi naokrog. Gotovo stoji postrani na svoji staji ali pa s katerim od koles, mogoče celo z dvema, čez belo črto te staje. Ali pa ima le na pol zaprta vrata, to se pravi vsekakor neke neko lahkomišelnost režo, ali pa kakšen na pol odmotan zavitek, mogoče celo kako zlasano knjigo na zadnjem sedežu. Vsekakor pa se na vsa ploščata pločevinasta usta smeji iz vrste vozil.

Saj se ima čemu smejati! Dobro sva izpeljala vso stvar in kako sva vozila skoraj vso preostalo noč. Ves hotel sva vozila s sabo, saj so tudi oni zunaj kmalu odnehali s klicanjem in iskanjem in se z mehko klecavimi koraki porazgubili po preprogah hodnikov. Oglasi se, se je bil drl eden izmed njih, saj vemo, kje si. Če ne, ti spustimo gumo, pa bomo zjutraj videli, kdo je ta kavalir, če je kaj kavalirja.

Vraga ve, namalanega, se je pridušeno zahihitala od okna sem proti postelji, in kadar je takole nacejen, hoče voziti tovornjak s prikolico, pa se ne spomni drugega, kot trkati na vrata kabin in buditi šoferje. Si predstavljate, ta trlica, ta palček.

Ne spomnim se nobenih palčkov. Spomnim se samo Sneguljčice.

Bilo je več Sneguljčic.

Ne, bila je ena sama. Spogledovala se je s kraljevičem. Kraljevič ni več zdržal in je odšel iz pivnice.

Sneguljčica je bila prepričana, da se ne vrne več.

Kraljevič, ha, kakšen kraljevič sem le! pa je stavil vse na kocko. Vrnil se je in

Človek z levico pod blazino se je nenadoma začudil puhasti izpraznjenosti plavolase glave ob sebi, tako brezskrbni, tako breztežni. Drsi, drsi čez rob blazine, a ne zdrsne. Zdrzne se, a se ne zbudi. Kako more tako mirno spati? Ko se bo zbudila, se ji predstavim, sklene. Preprosto prav je in spodobi se, da človek tako dobremu in zaupljivemu človeku pove, kdo je. Kako nezaupljivi so sicer ljudje, takole nasploh. Kdo, pravzaprav marsikdo, še v dvigalo ne stopi s teboj, preden te kradoma ne ošine z očmi, še kako zburjenimi in preplašenimi. Saj kdo pa je bolj zburjen kot tisti, ki je ves preplašen in sumničav! Ta pa spi, sope, sopiclja. Ko dete detece, se spomniš pravljice o dušici majceni, ki ni mogla v nebesa?

Prav zagotovo ji povem, kdo sem in kaj delam. Porečem ji, jaz sem ta pa ta. Se me spomnite? Óni nasproti vas, diagonalno nasproti vas, óni z mednarodne linije iz kota v kot. Še nič iskrice? Se še nič ne svetlika v tej zguncani in spljuski glavici? Z nocojšnje dolge plovbe, pardon, včerajšnje? Kapitan dolge plovbe ta pa ta. Ne, ne tako: ta pa ta, pač pa takole: tápa tápa tápa tápa, kot dela motor na barkači. Enostavno plujem, veste. Ko se bo oni prikoličar končno zmigal s parkirišča, si oddahnem v imenu vseh neodvisnih nečlanov Avtomoto zveze Slovenije. Gotovo se je bila z avtom neprevidno postavila v najbližji prazen vogal in prikoličar se bo zdaj moral uvijati mimo njenega avta. Nežno bo lomil svoje ogromno škatlato telo okrog nje. Ko bom v pokoju, mislim, kot kapitan v pokoju, bom napisal knjigo Ljubezni predmetov (s podnaslovom: dotiki in zmiki na morju in kopnem). Capitano d'amore. Nazadnje smo sinoči že vsi, vsa pivnica, prepevali Capitano d'amore, mio mio signore. Ali kako že, se spomnite?

Najprej, seveda je bilo to že mnogo kasneje, je tolkla z glavo ob ležišče in grčala. Enakomerno z leve v desno in lasje so jo komaj dohajali ali pa se je samo meni od izbočenega napora, ki sem ga stoje ob postelji poganjal nad njo, zdelo, da so vseskozi v zraku. In grčala z obrazom v rjuhi: mojbog, mojbog, mojbog. Ko da sem po osličje vpet v namakalne stope in curek vode iz korca v korito za hip ne sme uplahniti, tako je šlo, mojbog, kako je šlo. Enakomerno, ti sivi Egiptovski Jožef, samo enakomerno in globoko, da bo brizgalo izpod las tam spredaj, ti sivo štirinožno živinče.

Človeku z levico pod blazino in z desnico pod toplo, skoraj znojno stlačenim seskom je mogočno zmagoslavje radostno povrelo v govtu, ko se je spomnil, kakšno neutrudno živinče je bil to noč. Kako le sem poganjal to vodno kolo na mestu, namakal in mučil to Saharo. Ne Saharo, Libijsko puščavo, če si prav predstavljam po zemljevidu, če se ne motim, če sem Nil. Jožef E. Nilski, Jožef E. Nilski, kapitan dolge plovbe. Puščavo puščavico libijsko ljubejsko ljubico. Ljubej, moj ljubej, je zdaj pa zdaj vrisnilo iz pesmi gručiце nekakšnih domačinov, ki so se upirali vsesplošnemu kričanju Capitano d'amore, mio, mio signore, se prav spomnim besed. Ona pa se je, seveda je bilo to že v tej sobici tule, veliko kasneje že

onstran Nilovih zelenic, globoko v puščavi, nenadoma sprevergla na hrbet, da sem zevnil med dihom in jo s svojim mokrim psom gonilcem obližnil po bedru tja do podkolena, in z očmi, široko razsvetljenimi od neke svetle groze, in z usti, razpetimi v belozobi, slepi razgriz, golčala vame: gospod, moj bog, ti si moj gospod. Noge so ji padle čez stranico postelje in za hip je bila razudeni žrtvenik. Nato se je potegnila nazaj gor, se popravila vzdolž ležišča in obrnila k steni.

Ženska z glavo na blazini nad človekovo levico in z levim seskom v njegovi desnici, se je stresnila ptičje in vsa zoper sebe, ko da še noče s sanjske veje, in komaj slišno zbudila samo ustnice: Kje sva? Tukaj, ljubica libijka, ljubejka ljubelka, prav tukaj.

Prav tukaj? Prav tukaj? Kdo sva prav tukaj?

Res, kdo potem sva, da sva prav tukaj? Prav tukaj in nikjer drugje? Prav taka, kot sva. Gola in tako domačno, kot od nekaj pokrita z rjuho. Odejo sva ponoči stelovadila s postelje. No, saj rjuho tudi. Z rjuho vred, sem hotel reči. Ampak rjuho sem potem potegnil spet nase in čeznjo. Dva ko eden, tako sva obmirovala, podrta malo počez spet na posteljo. In takoj me je pošteno zahladilo po rosнем hrbtu. Nje, kajpak, ni moglo, saj se je tiščala obme skrčena, zdrevenelo sladko scentrirana na levem boku, z dlanema, zloženima ko k molitvi, med kolenoma. Tako skrčena, vame štrleča, na obraz prevrnjeni klečeči angel, brez nebeško sinje srajčke, seveda. Zvil sem roko navzad in vnic in kar s težavo dotipal rjuho na tleh. Še prej sem se v mislih dotaknil srajčke. Ah, kaj, srajčka, sem si mislil. Nisem se hotel odmakniti od nje, zato sem imel težave.

Če bi me takrat vprašala, kdo sva, ne bi niti najmanj pomišljal, seveda se ne bi, saj se nisem hotel odmakniti od nje, in verjetno bi ji že med vlačanjem rjuhe čez hrbet in potem prek sebe vsega do nje in čeznjo odgovoril: midva, midva pač. Pa takrat očitno tudi njej to ni bil problem. Nekaj ur nazaj je bilo vse, kar se je do rose v očeh dvigalo v nama, samo golo dejstvo, da ravno midva, ravno zdaj, ravno tukaj. Zdaj pa to dejstvo naenkrat ni več nekaj, nad čimer bi znorel od navdušenja, ampak problem. Človek z levico pod blazino ni znal odgovoriti na vprašanja. Zasukal je to svojo edino še prosto roko. Z desnico je držal sesek, z ono tretjo roko, ki mu je pognala nekje med vratom in ramo, pa je še zmeraj ljubkoval sence ženski ob sebi. Zasukal je torej levico, se oprijel roba blazine in z blazino vred ponese njeno glavo k svojim ustnicam.

Tole sva. In tole tukaj. Čutiš? Saj ni treba, kar dremaj, kar tóni naprej navzdol. Tam spodaj na dnu je upogibana topla morska trava, če že hočeš, če ti naenkrat ni več vseč tako, kot je bilo sinoči. Poleževa nad njo, poskuša se srečati, se nasmehnuti drug drugemu, se pozdraviti z očmi, z rokama, pristopiti zadržano in vljudno vsak od svoje strani, od daleč, prav ti je, tako neizmerno od daleč. Ampak kaj, ko se pa upogiba, še kar naprej se upogiba ta trava. Nič se ne vidi naokrog in prav to najbrž kar naprej pada in pada samo vase. Tu se sploh ne da srečati, slišiš, saj to je čudovito. To je nekaj takega kot eno samo. Izrisana sva vodeno drug prek drugega. Še preden sem se posušil, te je nekaj narisalo čezme in zdaj se

prelivava. Ne vidiva se, ne slišiva se, nič te ne razumem. Si kaj rekla? Zdelo se mi je, da si nekaj rekla. Tudi jaz bi, pa mi v usta vdira topla, brezglasna voda. Da nisem samo s tabo obarvana voda? Primem te s to desnico, pa čutim na prstih samo neko tvojo toplo in mokro barvo. Globoko vase te primem in že segam skozse in te tam zunaj najine vodenosti podržim. Čutim, da me nekaj drži v razkoraku. Kot dojenčka. Mogoče sem tvoj dojenček, ki ne bo nikoli zadihal, saj je samo nerazlita barva. Ampak, glej, se že razliva. Držim ga v razkoraku, čutiš to, tako, ja, takole, pa se hoče razbegniti na vse strani. Ga že ni, je že v vsej neizmernosti, je že spet naokoli in sili vame z vsemi svojimi barvasto vlažnimi smrčki. Kako si se mi neverjetno podtaknila, ti dojenčica, dušica majcena, ti moja. Ti je všeč? Kaj niso to prava nebesa? Ne boš več razmišljala? Obljubi. Ne boš več spraševala? Sicer te spustim in med naju bodo padle take razdalje, da bo joj. Čutiš? Dol gre, gor pa ne. Je mlinar doma? Je? Kaj pa dela? Moko seje. Mlinar moko seje, žaba se mu smeje. Mlinar moko zakadi, žaba se mu zareži. Ta tvoj mlinar je pravi mali vražič. Zmeraj je na pragu tega svojega mlina. Ali je res zmeraj tako naščeperjen na pragu? Mu bomo že dali vetra. Ga primemo za nos. Takole. Za mali nosiček. Si še zmeraj doma? Ho, saj ni tako majhen, kot je kazalo. Si rekla, da je še zmeraj doma? Nič, seveda, nič nisi rekla. Saj nimaš nad njim nobene besede. Dela, ta tvoj mlinar, kar hoče in s komer hoče, ne?

Na-aka je z glavo vznak in skozi njegove prste na robu blazine ugovarjala ženska. Na-ak, ne s komer hoče. Poglej, da ne s komer hoče, ampak s komer hočem.

Zelo se je uleknila in se ponudila na peclju pasu. In nekaj prstov njegove desnice, ki so že zdavnaj zvedavi kot na veseli šolski ekskurziji kolektivno odpotovali nizdol k upogibani topli morski travi, saj so jih gnali tja šepeti, razsuti po njenem zatilju, tako zvitem vznak, je obstalo na ovalnem zavihku kože, tako brezhibno spodvihanem, da se je bočil rob suho in kratko dlakavo nad toplo in mokro barvo znotraj gumbnice.

Dol gre, gor pa ne, se ji je za hrbtom pošalil moški z nekaj prsti v gumbnici. In ona je hitela tlačiti svoj odsmeš med ustnice in rob blazine in pozabljati nanj, ker se ji je prav tako z vsemi prsti in vsemi rokami, med njimi nekaterimi na novo zraslimi, mudilo tja dol. Z dlanjo desnice, še malo prej pritisnjene k levici ko k molitvi, je zdrsnila znotraj mimo svojih zlizanih stegen skozi sebe, pa zadaj, od stran sebe, še naprej, pa še dlje od njegove desne, ki jo je srečala na tej poti in ki je že obmirovala v njej, vse tja do njega. Prijela ga je v razkorak. Storila ga je dojenčka. Drug drugega sta storila dojenčka. In nobene razdalje spet ni bilo med njima.

To sva, kar podržavava vsak v svoji dlani, kar čutiva prenašano drug od drugega vsak v svojem razkoraku. Nihče drug ne more biti ta hip in tukaj namesto naju, to veva tako zagotovo, kot je bog v nebesih. To je pa res čisto neizpodbitno. Na dlani, ja, na dlani, kot se reče. Jaz sem, slišiš ti tam za menoj, za mojim hrbtom, jaz sem in tebe določam s seboj. Prav tebe, ker sem izbrala prav tebe, ne koga drugega, ne recimo šoferja, čeprav je bil ravno tako samotni in še malo bolj brezbrizhen videti kot ti.

Palčka ne bi, če bi edini ostal na svetu! Martina? Ne rečem, nič ne rečem. A Martin je z Elzo. In ta nova, Jelka, strojepiska, se od vsega začetka lepi na Romea. Bo že še videla. Sicer pa, zdaj je v kancliji še v fazi, ko kaže vsem naokrog samo še prijaznost. Bomo počakali, zmeraj in pri vsakem novem smo dočakali in ugotovili, koliko je ura z njim. Palček bo imel končno priložnost, peljati se s kakim prikoličarjem. Pa ne s tem tam na parkirišču. Ta nas je vse prehitel. Verjetno je ostal zunaj in spal kar v kabini, potem ko se je vmešal med naju čez tri mize.

Mogoče sem pa jaz, mislim, moj prikoličar, na poti gospejinemu avtu, če je njen vašemu. Tako je rekel in vstal, pustil še neodpit vrček piva, bogve kateri, na mizi in nama za petama sledil v hol in si sploh nisem upala pogledati nazaj, če še hodi za nama. Dosti je tvegale tale moj tukaj, ko se je bil tik pred tem znenada spet prikazal v pivnici in kar naglas vprašal, čigav je avto. Pa ni vedel, da tvega, ker iz svojega kota ni mogel videti onega, kam ves čas takole malomarno bulji in sem in tja odpihne kuharčku kapico z vrha vrčka. Takoj sem si mislila, da je kak šofer, potem pa sploh, ko je vstal in je bil prepričan, da je medtem, ko je bolščal vame, že vse dosegel. Pihaj, maček, kar pihaj. Si videl, da znam tudi jaz zapihati. — Nekaj pa je tudi v tem, boš že priznal, kako hitro se zganeš. Če se hitro spomni, če kar navali, ni v glavi naenkrat nobenega pametnega ugovora. Kar noge se mi zatresejo in prazno glavo dobim. Ne vem več, kdo sem. Kdor prej pride, prej melje, dragi moj prikoličar, tako je. Seveda pa tudi prikoličar verjetno ni bil opazil tega tukaj, mojega. Dobra sem, ni kaj punca, dobra si. Dobri fantje, dobra punca. Če rad prideš, raje melješ, ne? Mlinar. Nekaj slišim o mlinarju. Kdo pa je večji mlinar, kot tale, ki ima take težke mlinske kamne? Tak velik, velik mlinar, pa ga je tega mlinarčka strah? Tega mojega mlinarčka? Sram vaju bodi, ti moj tu zadaj za mojim hrbtom! Držita se ko dve kmečki nevesti, ko da se ne bi poznala. Ne dve nevesti, ampak en ženin in ena nevesta. Mlinar je ženin, mlinarček nevesta. Kaj morem zato, če je mlinarček in ne mlinarica? Tako smo pač ustvarjene. Čudno smo ustvarjene. Ne bi si človek mislil, če ne bi pomislil natanko in tako, kot stvari gredo po vrsti. Ven, na prag, zrinemo možička, da se spoprime z možakom, takim, kot je treba, in da me zadaj, notri v mlinu, globoko v sebi, nemoteno uživamo, ko se dajeta. Saj kaj pa smo drugega ko tisto nekaj globoko in prazno. Luknja. Prav pravijo po domače, luknja sem, do vrha polna praznega.

To tako vleče vase. To, namreč, da si predstavljam. Znotraj sem, globoko v sebi. Oči mi na široko zevajo, naj zevajo, saj jih ne vidi, a če zevajo, me potegne globlje. Pod grlom se že čutim. Do tja dol, no, pa naj bo po tvoje, ti tako vse bolje veš, do tja gor se že čutim pripravljeno. Ko pride. Pridi že. Tebe hočem.

Ne mislim tebe, mlinček, tebe že imam. Med moškim in žensko moraš tičati. Ti si zmeraj med nama, čeprav spet obračam hrbet. Že spet mu obračam hrbet. Tako sem sinoči zaspala in tako sem se zbudila in se nisem imela več časa obrniti. Tudi tako je lepo. Tako, tako je dobro. O, kako je dobro. Naj te kar lasa, daj ga, daj ga s prsti. Ko bi vedela, koliko prstov

je v gumbnici, ko bi le vedela. Zmeraj se sliniš med naju, ampak jaz nočem tebe, to si me narobe razumel, hočem njega. Njega, razumeš, ki prihaja od daleč. Bolj od daleč je, večji je in groznejši od tebe, možiček mlinarček, kaj tebe! Tebe imam zmeraj, zmeraj si na pragu in zijaš naokoli. Smešno, kot da si ti kaj tako posebnega, da bi te morali . . . On, on, kaj ti. Ti si možiček spolček, zagotovljeni prostorček, kaj bi te bilo treba posebej

A nekaj je posebej med moškim in žensko, nekaj je, joj. Zmeraj je med njima za vsak primer še možiček, prepirljivček, neodvisen prostorček, pravi nebodigatreba, ko prihaja on, veliki, drzni. Daj ga, kar daj ga. Še Še Tega izdajalca. Ti ne veš, kakšen hinavček je. Res je, verjemi mi, hitro mi verjemi. Tebe hočem.

Trušč motorja zunaj je potemnel, se pogoltnil, se poglobil. Plin je očitno poprijel vzvode in vsi in šoferjeva leva noga je lahnela s ponikavanjem hrumenja v podmolklo usmerjane sile. Moškemu v postelji se je razlil hlad čez prsi tja do trikota trebuha. Ženska se mu je odmaknila, ko je segla globoko podse, da ga je storila dojenčka, in ko ji je zvihan pecelj pasu otrdel v novo ponujanje. Ušla mu je njena glava in ves vonj njenega zatilja je porabil takoj z naslednjim vdihom. Ustni sta mu ostali izpraznjeno polodprti, ko je gledal, kako je zdrsnila čez brzico prstov in blazine in takoj za njo, v naslednjem voljnem valu, razpeti lasje. Levica se mu je presenečeno preobrnila na ploski trebuh podlakti in s še zmeraj spodvitimi prsti tudi zrla za glavo.

Nov, hladnejši in še povsem tuj val zraka ga je obletel in hipoma osamil. Za režo odmaknjene žametne zavese in priprtega okna se je danilo naglo in brez zdehanja in rjuha je šla za njo in ga odkrila do pasu. A tudi njej se je razgalil hrbet in belo sta se spodaj zasvetili in povsem zdanili oblici in se mu še tesneje ubočili med stegni. Za oknom, najbrž kje na lesenem balkonu, se je sveže ko zelena in mrazna kumara razčivknil vrabec. In nato še enkrat. Ali morda še eden?

Še eden ali še enkrat? Eden ali dva? Ženska je moškega prepustila samemu sebi. Prevagala se je in mu podala vso svojo težo. Na eni strani te v pasu zasekane tehtnice glava, na drugi ta razbeljena obla zadnjica. Ta z gostim belim mestom naphan dvojni obroč brez zračnice, a z brstečim ventilom. Tovornjak zunaj se je, kaže, končno premaknil. Hvala komur, samo da se je. Je pa tudi mogoče, da slišim, kako pod njegovimi velikanskimi dvojnimi kolesi drobno hrsti pesek? Ne, ni mogoče. Prvič, samo pomisli, ta oddaljenost, in, drugič, parkirišče je asfaltirano. A čeprav je asfaltirano, ali ne bi bilo mogoče, da je za steptano in poledenelo plastjo, ki je ostajala po pluzenju snega, preostalo na ploščadi po kopnenju tudi kaj drobno nanesenega peska? Bilo bi mogoče, pa vseeno ne verjamem, da slišim, kako prikoličarjeva kolesa iz osrčja svoje nazobčane gromozanskosti preteče meljejo tla pod seboj.

Vidim dvojni obod, to pa že. S počjo posredi, ki je zgoraj svetlejša zaradi napete in raztegnjene kože, niže dol pa prsteno tohlo temni in lepi svoje prevožene kilometre ob moj trebuh. Eno, pa še eno prosojno vzbočeno

vretence. Prvo bolj brez krvi kot drugo, za njim za spoznanje rjavkast lijaček, raztegnjeno vesel, da se mu zdajle ni treba tretji in znojiti.

Podstavljen sem pod kolo. Seveda sem. Spet pa spet butne obme nestrpnost in neprizanesljivost. Seveda, hoče, da speljeva. Pa ta nezadržna in nenasitna moč, ki je v njem. Treba se je nekje znotraj prevesiti, da vzdržiš in mu začneš vračati. Čisto zavestno preklopiti, pa s čisto rahlo jezico in naraščajočo nasilnostjo začeti vračati.

Tako daleč od te lepe, pravzaprav še bolj neverjetno in čudovito neznane kot lepe glave, pa tako tesno ob tej fantastični riti. Kakšna volhka, topla, globoka in tesna špranja. Ko žrebetove šobe, ko jim nastaviš dlan in ti pogreto vlažno, vohljaje in podrhtevaje poberejo z njih sladkorček. Ko takole razkošno sprožiš vso dlan prek njih. Spet se je zganilo v njih, čutiš? Neguje se, kratko svilnato striže. Najbrž se gladi navzgor, ko se neguje. Le kod jo nosi, tesni v drobcene nizke hlačke čez dan, vse dni. Pred kom skriva, ko hodi naokrog, ženska, ta ali katera druga, ženska pač, kaj! sede, pa spet vstane, si popravi krilo z lisičje repastim opletom roke okrog sedala, reče kaj, se nasmeji, da ne veš, o čem in do kod reče? Ko se prestopi in se ji tisto samo zase zgane in spet zloži in zmiri? Ko stoji, recimo v hlačah, pred mizo in je njeno napeto vzbočje, za katerim lahko slutiš vse in nič, tik nad mizino enostavno in razvidno ravniho, obloženo s čim že, pač z nečim, potrebnim za delo, tebi pa se od dela vrta misel tja. Ko je v kopalnem plašču in si enostavno ne moreš drugega, kot predstavljati si, kako je vsa zrahljana. Ko stopa po ulici in usmeriš ravno pravšnji korak za njo in si zamišljaš, kako se vse to gnete in kako se ta rjavkasti lijaček, sistnjen med zložena krila ritnice, morda rahlo znoji?

Katerim je vse to pri tej neznanosti in katerim znano? Kako, da je znano ravno meni? Kako, samo kako to? Ja, kot da je samo tebi, kaj? Niti tega ne veš, kako se sleče. Bogve koliko jih je, ki to vedo. Zdaj te imam! Nisi hotel vedeti, da veš. Ne vedeti ne videti. Rekel si ji, zunaj na vogalu hotela, kamor sta navsezadnje morala stopiti pogledat, kako je z avtomobilom, če si notri v pivnici že bil tako na glas vprašal, kdo ti je zastavil avto, da so vsi slišali, rekel si ji prekleto razburjeno, nisi si mogel kaj, da ne bi zvenelo hlastno, čeprav si skoraj šepetal. Komaj si ji še utegnil reči samo: Soba številka petindvajset. Zdaj pa vi hitro nazaj noter, oni prihaja bliže. Brž. Ja, odklenjeno, čakam. Vidva sta se pa hitro zmenila. Kako, prosim? Sem ga ustavil hudičevo ostro, primitivca šoferskega, ki je silil za nama.

Zakaj bi mu bilo treba, hudiču tečnemu, podstavljati cokli pod kolesa? Saj je ploščad vendar popolnoma ravna. Gotovo ju je po svoji prekleti šoferski razvadi sinoči brez pravega pomena podstavil, zdajle zjutraj pa pozabil odmakniti. Ne maram tega njenega zahtevnega butanja. Nisem nobena cokla. Čisto me vrže iz tira. In ves hotel bo zbudil, kaj le toliko motovili s to svojo prikoličarsko pologajo gor in dol? Če ne bi bilo še zunaj sezone, ga sploh nihče ne bi gledal tam zgoraj. Namesto da bi bil vesel, da mu ni bilo treba ves večer tičati spodaj ob bencinski postaji, in bi se hitro potegnil s parkirišča na cesto, pa takole.

Saj sem z vogala takoj videl, kje parkira s svojim prikoličarjem. Na zgornjem parkirišču, jasno. Pripeljal je dol s prelaza, zavil na desno, na hotelsko dovozno-odvozno cesto, z nje pa takoj na parkirni prostor. Po dolgem, kar prek belo zarisanih staj, ga je zasedel najmanj za polovico vse njegove dolžine. Seveda, zunaj sezone lahko tako motoviliš po svoje. Seveda, ko je pripeljal, gotovo še ni bilo veliko osebnih avtomobilov na parkirišču. Ti so se natepli pozneje. Bogeve, kateri je njen?

Ampak, da bi ga obdali z vseh strani tako, da ne bi mogel, kot je gotovo računal, ko se je ustavil, kar čez parkirišče po bližnjici spet na dovoznicu in z nje spet lepo gladko na glavno cesto, tega nisem opazil. Da tam ne bi mogel naprej? Da bo moral, če si natanko predstavljam, mimo vse tiste papirnate pločevine s svojo prikolico ritenski nazaj, pa spet na dovoznicu, pa po njej sem dol do hotela in tu spodaj naokrog na odvozno cesto? No, to ga bomo še poslušali, preden se bo zmotal s parkirišča, če res ne more drugega. To bo pa še trajalo, fant. Tega pa še ne bo zlepa konec.

Ja, seveda, parkirišče zgoraj bi bilo lahko večje, če je že spodnje bolj za domačo porabo kot za goste. Fant, ampak to je sama skrčena živa skala kaj boš, sama skala, kamor pogledaš, in terasa čisto v redu podaljšana že kar zgoraj na dovoznicu. Ena taka terasa zgoraj bi čisto zadostovala, če se ne bi nanjo spravljal takle teleban. Pa kolikšen je obstal tam na vogalu pred mano!

Kako, prosim? sem mu rekel.

Tako, pa nič drugače, da sta se hitro domenila. To pa gre pri tebi na brzu ruku, fant, to pa. Kam pa s tako brzino, gospa, se tako mudi, kaj, kam pa.

Pustite tovarišico pri miru, sem rekel. Dobro sem rekel. Sem res tako rekel? Ja, menda sem že. Vem samo, da je bil telebanast, da je kaj, da sem tik čez njegovo ramo gledal, kdaj bo zginila za vrati, da sem samo to še potihem upal, da bi zginila, preden se kaj zgodi.

Kako, pustite? Kaj, za hudiča, pa je to, te vprašam? Jaz si z njo ves večer nekaj sem in tja, no, namigujem, če hočeš vedeti, jaz pogledam, ona pogleda, jaz pogledam še enkrat, ona se nasmehne in si prižge cigareto. Jaz vem, prijatelj, kaj to pomeni, če se baba nasmehne in prižge cigareto, jaz sem z mednarodne linije. To pomeni toliko, kot da je že, razumeš. Pa dvignem kozarec, kot nekakšen na zdravje, živeli. To je potem ko zapečateni, poznam manire, pa me jih menda ne boš ti učil, ne? Pa prideš ti noter v pivnico, sploh nisem opazil, da boš vedel, kdaj si zmaglil ven, da si boš na jasnem in zdravo, pa, saj pravim, stopiš noter s tistim svojim javkanjem, avto imam zastavljen, avto imam zastavljen, pa naenkrat vidim, da zijaš prav v njo, v to mojo.

Me ne zanima, sem mu rekel in se ves skrčil, tako da zaradi njegove čedalje višje rame nisem mogel več ugotoviti, ali je ona že skozi vrata ali je še na stopnicah. Pa tudi zasukal sem se postrani, da mu ne bi stal pred nosom kot plakat na plotu. Tudi zato, pa ja, tudi zato je nisem mogel več videti. Tako velik pa spet ni bil, ne rečem, da ni bil, ampak tako velik.

Prikoličar je hrume ječal na parkirišču. Zdaj je v vzvratni, to je že kot pribito, je pomislil moški in se majceno odmaknil od zadnjice. Ta je šla sicer takoj za njim ko voda za stopinjo, a vendar — bila je pametna in izkušena in za povrh še ljubko sprenevedava zadnjica. Dala je ravno toliko časa in pustila ravno toliko prostora, da se je moškemu zadaj za njo prvič zravnilo in ga kopitnilo v drob s svojo sicer nabreklo, a še neuporabno klecavo mahavostjo.

Ženska je zevnila zemljasto nabuhel o, sestavljen iz dveh priprtih ustnic in zeleno rezkega jezika, oblitega s hladom sunkovitega vdih, in tisto veliko, še nerabno, takoj ujela v prvo rjavino. V svoji pradavni rastlinski potrpežljivosti in gotovosti, ki zna ure in ure brez diha in s samimi nemimi, globoko zakoreninjenimi ječanji čakati veter, ali čebelo, ali metulja, ga je prislonila ob odprtino, na hitro skupaj zvlčeno in zakrpano z rjavimi šivi gub, in nehala butati ko teliček s temenom v vime.

Ko teliček pred zaprtimi vrati je zdaj stalo tisto telebanasto, čelasto in zmeraj globlje golobučno. Ni se še povsem zbudilo, ni še odprlo ostrega, kiklopsko zarezanega očesa, ni še trznilo s krkonsko grebenasto, potrebušno žilo, ni še napelo ovratnice iz škrlatnih zaobljenih škrig. Samo buljilo je predse najmanjše misli in zavestne volje in se krepilo in krepilo surovo mogočno in nezlo. Samo čakalo je, kdaj se v moškem nežna, hlepeča osama prevaga v željo po maščevanju, brezmejnem in brezdanjem, za vse daljave, za vsa čakanja, za samote, za nerazumljene stoke, za leta in leta zapuščenih in odstavljenih otrok.

Spet se je v velikansko topoumno kumaro razčivknil vrabec na balkonu. Drugekrati bi ženska ne strpela na boku, obrnjena stran od porajanja tega velikega enoglavega in enonovega dečaka iz enega kosa mesa, ene žile in ene same prastare želje po vrnitvi k materi iz ene same teme, ene vlage in ene brezdanje toplote. Prevrgla bi se na desni bok, hotela bi gledati, morala bi, enostavno bi morala videti, kako nastaja in raste, kako še ničesar ne ve in kako mu bo vsak hip vse jasno, brenčeče in jasno napeto, morala bi ugotoviti, morala, ali je res njen in ali res hoče nazaj k njej.

Prešnil bi jo sram nad tem, da ga je nekoč nekje za devetimi nabuhlimi materinskimi trebuhu in za devetimi vesolji porajanja vsega živega izgnala, da ga je zavrgla in hotela pozabiti nanj, da ga je porinila v tuje roke in se sprenevedala, da ga ni in da ga nikoli ni bilo. Prelomilo bi jo v pasu in sklonila bi se k njemu, ki še ničesar ne ve in ničesar ne razume, samo raste in se topo boči ko zelena krastava kumara. V dlani bi mu postlala in z drugo dlanjo bi ga pokrila in dihnila bi vanj ko voliček v Jezuščka v jaslicah in če ne bi bilo angelcev, ki nas čuvajo izza devetih nabuhlih materinskih hribov in izza devetih sluzastih sfer protoplazme, skozi devet poroznih nebeških membran, bi se ji morali tedaj zarediti v njenih razsutih laseh, se razkriliti in zeleno zabrenčati hozana.

In dala bi mu dih poljuba, umetno dihanje usta na usta, in jezik bi mu s kačjo gibkostjo skušala vrniti, da bi spregovoril in se med govorjenjem nesmiselnih ljubkovalnih besed spomnil neusmiljenega maščevanja, ki se mu

vsakič, z vsakim sunkom sproti odpoveduje in nazadnje znova povesi in potegne v drob in tam po nepotrebnem tišči v najbolj zatohle mreže.

Vedno jo je prevzemalo bohotno materinstvo ob takem nebogljenem mogočnem podojencu in sožalje, da odhaja, že ko prihaja, in tiha slaba vest, da je tega sama kriva, da smo vse krive, da ne znamo zadržati teh jaslic, teh svetih večerov in te hozane za vso večnost.

Ja, vse smo krive, od prve do zadnje. Kar zvijajmo se, kar razkrehnimo se, za kazen, oh, kako čakam. Kako težko čakam. In to za kazen, zato ker imam zmeraj čas zanj, zmeraj mu že vnaprej vrnem, kolikor morem, kolikor morem, oh, ali bi mogla še kako, ne vem, kako še, a mi ti lahko poveš, kako še, kako bi rad, povej, reci, kaj še. Zdajle pa ne morem več čakati. Preveč mučiš tega možička med nama, ta potuhnjeni, hinavski spolček, preveč ga zdeluješ. Prav, da ga, le daj ga, ti ne veš, kakšen potuhnjenec je, kako te vara

Kako ta tovornjak zunaj grohoče, kako tlačí. Ne morem več dihati, zavpila bom, kaj se obotavljaš, kaj čakaš, ne morem več čakati. Pod kolesom bo, možiček lopovski, pod kolesom bom vsak čas.

To okno sploh ni priprto, odprto je nastezaj, saj to je, kot da vozi naravnost v sobo, ne, sploh ni res, tam zunaj ležim, pred kolesi gola, na hrbtu. Ali je to tule takole sploh kaj? Hočem se vreči na hrbet, ne maram rok, ne maram nog, na noge, na roke, vzemi, trgaj, odtrgaj, pod kolesom bom vsak

Ne, ne bom vpila, tokrat ne. Nalašč, možiček lopovski, ne. Mislila bom, moram misliti. Tudi zvečer sem mislila. Kaj misliš, ti teleban prikoličarski, ti možiček, kaj misliš, da nisem mislila. Če ne bi mislila, bi zdajle ti ne bil tam zunaj, ampak zraven mene. Mislila sem, kaj ne

Ko sem se vrnila v pivnico, ni bilo ne enega ne drugega več za mano. Ti si pa hitra, je rekel Romeo, pa kar z dvema. In Jelka se mu je zaljubljeno zasmejala. Jelka sploh še ni pokazala svojih kart, razen te ta najbolj zguljene. Pa saj je tudi Romeo zguljen. Tovariš komercialni sem, tovariš komercialni tja, vmes pa včasih, da se ve, kako daleč sta že, Romeo, pardon, tovariš Romeo.

Ne bo dami nobeden prižgal cigarete, si vprašala. Elza kot po navadi — sami pomenljivi zastreljeni pogledi. Palček lahko presede iz mojega avta k Martinu in Elzi, kaj pa imam jaz z njim. Kaj pa imam pri tem, da nikoli ne mara ven s svojim avtom. Zastreljenka predpotopna formalistična.

Številka petindvajset, je rekel. Kje so pa naši ključi, si vprašala in tu si ga najbolj polomila. Vsi so se zakrohotali.

Kaj je pa smešnega na tem, si rekla. Tu si ga res polomila. Bila si nestrpna, to je. To je bilo, ja, ne pa to, da si za onega drugega takoj uganila, da je šofer ali kaj takega. Pri tem tu si postajala že takoj na začetku nestrpna. Najprej si sploh mislila, da pogleduje Jelko. Črnolaska, pa tisti njen glas. In zobe ima lepe, drobne in v širokem loku. Za moj okus ima sicer preblede dlesni, tudi druge tako pravijo. Ampak, kaj veš, kako to gor vzamejo moški.

In potem je k njegovi mizi prisedel neki mladi par. Bil je čedalje večji drenj in s stolom se je premaknil malo v desno. Res je bil obziren. Odmaknil se je od dekleta, tako da takoj ni bilo več videti, kot da bi bili skupaj družčina za mizo. To mi je bilo všeč, da res ni bilo tako videti. Samo takoj

na začetku, ko sta prisedla, je bilo, potem pa takoj ne. In potem Jelke sploh ni mogel več opazovati, tudi če bi hotel. Še mene je komaj mogel videti, ker je bila vmes še ena miza in tisti štirje okrog nje so si kar naprej nazdravljali in se sklanjali in stiskali skupaj glave. Kako so se tisti štirje ves večer režali in koliko so si imeli povedati! Bili so na pare, pa vseeno. Srečneži zeljnati. Jaz grem rada kam ven. Kam posedet zvečer. Pa tudi za vso noč, kaj potem. In tudi zato sem bila nestrpna, ker nisem hotela, da bi bilo videti, da sva s Palčkom v dvoje. To bi bila par, to pa res. In potem enkrat, ko so oni štirje spet sunkoma naredili zelnik iz svoje mize in si nekaj šepetali v svoje zeljnate glave, ni imel več časa odmakniti pogleda.

Spogledala sva se. Gleda me. Ne gleda Jelke, mene pogleduje. Čutim, da me gleda. Na, na, glej me. Poglej, kako sem se uleknila in pusti že možička, ne lasaj ga več. Zafrkni oba, možička in šoferja, naredi se, kot da ju ni. Obesil se je na njega, potuhnjenca, stopil je nanj, povozil ga je s prikoličarjem. Ti tega ne moreš, ker nimaš prikoličarja. Nisi tako velik, oni mora že biti strašanski. Meni si bil všeč, ker si se tako obzirno odmaknil od svojih sosedov. Tako žalostno, lepo. In tudi, kako si sedel. Z nogo čez nogo, stran od mize, stran od vseh, samotno, s komolci na mizi.

Strmela sem vanjo, odkar sem te zalotila, da me skrivaj pogleduješ, da me gledaš brez namena, samo zaradi samega sebe. Za tega tam me sploh ni, me je prešinilo, čeprav ne gleda Jelke, sploh ne gleda Jelke, še mar mu ni. Prijetno mu je, da je žalosten in sam in da nima nikogar. Sploh ne mara ven iz tega ugodja, čisto v njem čemi in bogve kaj misli in sploh ne mara nikogar k sebi ali pa se je že tako navadil tega, da nikogar ni, da mu je prijeto.

Prijetno bi bilo pri njem, me je vabilo, tako daleč je tam. In sploh, bogve, kako je tam? Če bi bila ta njegova levica, bi bila tam. Neprenehoma sem gledala to levico in sploh mi je bilo vseeno, če to opazi. Sploh mi ni bilo vseeno. Če opazi, mi bo nerodno, če ne opazi, mi bo hudo. Če boš preveč nestrpna, bo opazil. Če ne boš nestrpna, ne bo opazil.

Kaj, če naj strmim strmim strmim v to levico? Če sploh ne neham strmeti? Rokav njegove srajce, ki gleda izpod suknjiča, me tišči okrog vratu, ko da nosim visok puli, pa sem v bluzi, pa si odpnem še en gumb, skoraj nezavedno, skoraj ko zjutraj v vročem polspancu na pižami, njegova ura mi tiktaka pod grlom. Ta levica žalostno lepo tiktaka, miruje, mir pestuje. Če sem jaz ta levica, sem si rekla, če si zdaj ti ta njegova levica, sem si ponavljala, se bo zdaj zdaj zganila. Mora se zganiti. Gumb sem si odpela na bluzi, mora čutiti hlad, ki se je primaknil vanjo, zeleni sneg, ki me je obliznil globlje. In tudi srce mora čutiti. Mogoče tam, kjer ga tišči urin trak. Misliš, da vidi, da gledaš? Naj vidi, naj ve. Nima velike roke, ozko dlan ima in dolge prste, spodvite ko jagnje na travi nožice, kadar počiva in je samó topla in mehka grudica belega kamna na vsem prostranem zelenem svetu.

Zganila se je, glej, zganila sem se, pri njem sem, tam daleč pri njem. Njegova levica je stegnila prste, pravzaprav se je samo malo zmaknila in spodviti prsti so šli za njo, se uločili in sedli mehko na piščal noge. Tja, kjer se med nogavico in zapotegnjeno hlačnico kaže koža. Prav tja sem hotela, kako je mogel čutiti, da sem hotela prav tja in mehko, sočutno gor, čez na-

bito meče, kdo bi si mislil, da ima, nežen, kot je, tako mišico, gor do podkolenja in potem vroče, da bi čutil, kako vroče, nazaj dol, do gležnja. In prst bi mu zataknila za tesen rob nogavice in obmirovala. In vsak bi takoj vedel, da je moj in da v tem miru ni nobenega vprašanja več.

Obmiruj, da boš dolgo, celo večnost, njegova levica in da ne bo o tem nobenega vprašanja. Pa še kako vprašanje je. Ne le eno, ko bi bilo samo eno. Kam si se pa tako zabaljila, se me je, ko je bilo najmanj treba, spomnil presneti Palček. V Španiji vrtim mline na veter, sem ga zabila po Máričino, to je bil včasih Maričin štos, in Jelka je res toliko neumna, da se je obrnila in pogledala. Ti glej lepo v Romea, sem ugriznila jezno, pardon, v tovariša komercialnega. In vse se je podrlo tam čez. Sosedje pred nami so dvignili svoje zeljnate glave od mize in zdaj sem gledala v en hrbet v vetrovki in en obraz nasproti tega v vetrovki, mlad, z rumeno bradico, v redu obraz, brez veze.

Glej me vso, na, in pusti ga, pusti ga, naj hrumi zgoraj na parkirišču. Kar kaznuj me, usta, usta hočem. Tvoja, ne njegova. Nisem si želela njegovih ust, ker je pihal v peno piva in se je pena pomezila na drugi strani čez rob vrčka in sem začutila mokroto. Pri tebi pa sem dobila suha usta od nestrpnosti, tvoja usta hočem. Ko sta te zakrila oni v vetrovki in oni nasproti nje, me je pa mokro zaščemelo in presedla sem se na stolu. Ti stoli s plastičnimi prevlekami so nemogoči. Daj mi usta, saj vidiš, da bolj ne morem obrniti glave. Spet imam čisto suha in sploh sem vsa izsušena, čutiš? Toliko je bilo sline, pa sem suha. Samo zato je tako, ne? Oni mi še na misel ni več prišel do zdajle zjutraj, ko nas je vse prehitel. Ne sme te prehiteti, nočem in čeprav se ti zmaknem, glej, kaj če se ti takole zmaknem in te objamem. Takole. Skrij me.

Bil je nestrpen, ti rečem, ko pes. In velik in kako me je popadel z očmi, ko so mi te zakrili oni šaljivci med našima mizama. Kot bi vedel, da sem naenkrat čisto sama in zgubljen. In sploh, oni so se kar naprej samo režali, smeh so pihali v smeh, naši pa — tak dolčas. Sem že rekla, da ne grem več z njimi ven in da naj si dobijo drugo kozo za prevoznico, posebno Palček. Dedec, kako me požira. Kako me ima, da bi mu pokazala, da sem takoj opazila, kako me požira. Moj možiček je ves objesten naenkrat. Bolj se mi oni zdi velikanski in mogočen, večjo korajžo ima mali. Saj ni mali, saj me kar prestavlja, in izzivam, ko da bi res kaj posebno pila nocoj. Izzivam, ker je oni na trnih, izzivam, ker bi se mali kar metal z njim, ker tako izzivam. To bom še nastradala, boš videl, hudiček.

Spet sem vzela cigareto med prste. Da bi kdo naših to opazil in mi prižgal, kje pa, kje pa sploh slutijo, kaj se dogaja. Ima me, ko tako čakam, da bi se kdo spomnil in mi prižgal, da bi mimo treh miz pristopila sem ona gora in mi ponudila ogenj. To bi se, mrhe, zdrznili in potuhnili pred njim, meni pa vseč, da bi kar zapiskala. Zdaj, zdaj, sega po vžigalniku na mizi pred seboj, vstal bo. Vstal bo. Kaj počneš, punca, kaj si popolnoma nora?

Zaobrnila sem se, da je s pogledom zletel z mene ko z ovinka, in prosila Martina za ogenj. Prav njega, ker je najbolj resen, in spet se je izza vetrovke prikazal oni samotni, žalobni. Kakšna teža prikoličarska je zgrmela mimo mene, moj bog, za las je manjkalo, za trenutek je zamudil.

Ženska je obrnila glavo in prek vse svoje ponujajoče se uleknjenosti iskala njegova usta. Razdalja med njenimi in njegovimi usti je bila velika. Med njima je ležala njegova levica, še zmeraj pol pod blazino, še zmeraj na dlani in spodnjem delu zapestja in vsej svileni kožnati podlagi lakti in nadlakti tja gor do podpazušja, še zmeraj ko na ploskem krokodiljem trebuhu, podhlajena, s spodvitimi prsti.

Preobrnila se je, zravnala in objela moškega okrog vratu. Njena desnica mu je pri tem gibko spodlezla vrat. Tako se vidra v vodi znenada sprevrže na hrbet in jo zajame s srebrnim trebuhom in si jo z ljubezenskimi gibi zliva čezenj, kolikor se ji je zahoče in kolikor časa si je želi, in se tako naprej in naprej obdaja s podvodno mehko, kolikor je zmore prenesti svilenosrebrno telo v brezbarvni in zmakljivi presojsnosti.

In ker vidra ne strpi brez družice, je bila tu v hipu še njena leva roka, še zdrsljivejša, še bohotnejša v svojem naskoku. Pognala se je z druge strani nizdol, mimo desnice, in se hotela obliti in oblivati z vsem — z njim, s svojo desno družico, celo s samo seboj, saj se ji je po nekaj plavutastih gibih hlastno podtaknila, se pri tem dotipala njegovega vratu, pa spet zbežala stran — v en sam veseljni stik.

Skrij me, je šepnila ženska in z ustnoma pobirala drobtinice pravkar izgovorjenih besed po njegovem licu. In z nogami se mu je krčila med noge.

Deset minut že ne da miru, je medtem mlel moški. Ne, deset jih še ni, največ pet do sedem jih bo. Ne more s parkirišča, ne, ne more. Ujel se je in zdaj nam je vsem v nadlego. Saj ni samo meni, se je tolažil. Se je miril. Se je poskušal počutiti varnega.

Na, pa je spet tam. Vsa se mu je izpulila, pa saj se ji še prav izpuliti ni bilo treba. Desnica mu je obležala na njenem kolku, s prsti na lakotnici, vdrti od te otročje lege. Z levico jo je vso podlagal počez, ne da bi se zavedal, ne da bi onemogla roka to vedela. S koleni ga je tiščala tja, da je bil oni spet hipoma zagrbancen in brez veselja nad svojo brezdelno, vsemu svetu razpoložljivo topostjo.

Navdalo ga je, da ne potrebuje več rok. Ko je vendarle skušal s kolka dol k njej, je bila še tista edina desnica, ki jo je še imel, predolga, preokorna in brez smrkov in brez oči na koncu prstov, in nazadnje je še sama rekla: ne zdaj, pa spet: skrij me. In tudi nog ne potrebuje več. Zoprno mu je postalo, da je med njima prostor, da se da mednju vrivati, in stegnil ju je in stisnil. In ženskin objem, ki je trajal, ga je obtesal v hlod in z njega olupil vso srhljivo skorjo.

Sprenevedavo se obnašaš, dekle. Preveč me preskuša, tako preskušene, da je joj. Spet se je odmaknila.

Ima mandljasto podolgovate in mandljasto rjave oči in gleda me. Kar gleda me, ne da bi dvignila glavo. Čelo se ji zguba pri tem pogledovanju navzgor, a to niso tiste papirnato tenke gube, ampak debele, skoraj otroške, ki se še stežka delajo iz kože. Ali me kaj sprašuje, ali jo kaj čudi? Kanček smeška ji migota prek nosa, čez obe široki in vzbočeni ličnici ji odseva. Usta pa so priprta, s suhim vročim dihom mi snežijo grlo. To ne gre skupaj, to, da diha z očmi in gleda z usti, in tudi to ne, da me vroče hladi.

Sploh mi nekaj naenkrat ne gre skupaj. Sinoči vse gladko, ko da sva se sto let čakala, zdaj pa, ko da sva medtem sto let ležala skupaj. Ja, kar glej me, punčka, kar čudi se. Ali misliš, da sem se jaz spremenil? Motiš se, ti si se, ti si se. Kako je oni mogel misliti, da boš šla z njim? Tega te seveda nikoli ne bom vprašal. Če začneš spraševati, fant, so še kaka druga, hujša vprašanja. Ne izreci si ga, no, nikar. In tudi gledati nisi hotel, prav si imel, obrnjen si bil k steni in delal si, kot da že dremlješ. Kako bi dremal. Dlje, ko si čakal, kdaj se jih znebi in pride, bolj si bil buden in ves v dvomih. Saj ne more biti, da ti pride v sobo, si mislil. Po nekaj besedah, po nekaj pogledih, po nekaj urah čisto brez besed, ampak res, to je pa res, po nekaj urah samih pogledov. Pa da bo prišla? Ne izreci tistega vprašanja, ne, če si pameten. Kaj te briga. Kaj te briga, če tako in tako nič ne veš in nikoli ne boš mogel zvedeti. Premišljaj raje, kdo jo, recimo, gleda, ko se razpravlja, mislim, ko se slači. Koliko je takih in kdaj so, bi si mogel predstavljati, kdaj?

Zato tudi nisi hotel gledati in prav si storil. Bilo je lepo. Bilo je, ko da ti bo zdaj zdaj strah stopil za hrbet in ti z dlanmi zaslonil oči in rekel: ugani, zakaj te po hrbtu poliva srh. Zakaj si srečen, da bi se na glas krohotal? Kdo bi le mogel biti, kakšen človek, namreč, da ne bi bil ko hudič zmagoslaven ob takem?

Po hodniku teče preproga in to preprogo si vlekel v ušesa, da bi slišal, če že prihaja, in bil si obrnjen v stenó in zmeraj bolj buden in prepričan, da je ne bo! Kako naj bi ti jo dala taka gluha stena in tako zadušena preproga, le kako? Čista utvara in malo preveč alkohola. Sva sploh govorila zunaj pred vhodom? Si rekel petindvajset ali si bleknil kako drugo številko? In nazadnje si se pričel igrati z njim, ko mulci, samo da bi se osmešil še pred samim seboj. Saj drugega ne zaslužiš, si se tolažil in se kislo nasmihal.

Vstani in zakleni vrata in pusti ga tega tvojega, saj nisi tako prekleto potreben. To sploh nisi, v tem smislu že ne. V tem smislu? Kako je mogoče v taki zvezi, za tako nesmiselno krajo iz dneva v dan uporabiti frazo v tem smislu. V tem smislu obrniti ključ ali v tem smislu ne obrniti ključa. Ne v prvem ne v drugem ni nobenega smisla. Obrni ključ, zavrti stikalo, obrni svojo prokleto kosmato kožo. Duša na svileni dlačici pančka, spodviti ima tačici, pančka, zbudi se zjutraj in spet vstančka in tudi tale vstane, tale Stane iz Ljubljane, kinkne, ha ha, treba bo spet v hlačice, dragi tovariš Stane, vse spodobne kračice hodijo po svetu v hlačah, kaj ti veš o dušah, dušo, kajne, pustiva spet na blazini neki neznani sobarici, neki neznani deklici, zmeraj neki neznani — zmaknila se je kljuka, zmaknil se je svet v tečajih. Stopila je v sobo. Prišla je. Prišla je. Škrtnil je ključ in zaklenil vse to neznanó. Zdaj ga imam, zdaj imamo ujeto, stiskam veke in srh mi zelení čez hrbet. Kako so jo klicali oni zunaj? Ko bi se lahko spomnil. Ne, nočem se spomniti. Obleka šelesti, zdi se mi, zeleno. Zdi se mi, da se je v sobi vzdignil veter, da jo nosi in da je to čisto brezglavo in v prazno odlaga na vse strani. Še zmeraj tiščim skupaj veke in zadržujem dih, da bi se prepričal, če res nekaj veje po sobi. Začutim, da se me je z nečim dotaknila, z nečim mehkim in prasketavim, kar je tisti hip bržkone držala v roki. Vztrepetal sem, prebrisanka.

Pa ni bilo prazno, ampak samoumevno. Sinoči sem to prazno in samoumevno v enem dahu tako razumel, tako do dna razumel, da bi lahko plaval v njem. Da, z dolgimi podvodnimi zamahi, tako gosto in do nepremičnosti me je zalilo. Samoumevno je bilo, da tako dolgo odlaga obleko, da molče odlaga obleko, da jo odlaga za toliko časa nazaj in za toliko časa naprej. Potrpežljiva nestrpnost me je ščegetala vzdolž hrbtenice. Stena je norela vame. Na njeni belini sem videl vse, kar si moreš predstavljati o taki ženski, tuji in nedosegljivi, ko se zablisne popolnoma nepričakovano in iz tistih daljav udari naravnost vate.

Oglušela so mi ušesa. Polna so nekega omotičnega beleža s stene in zadaj za hrbtom, razločim, se siplje na tla mivka. Ona se že do gležnjev vdira vanjo in ko se prestopa po sobi, šušti. Tako šuštijo gladke skale v jutranji zmrzali, ko se z njih lušči prvi sinji svit. Skale tam zunaj. Trden dan se bo že naredil. Ta prikoličar ga bo razmajal in zvozil, še preden se bo mogel trdno upreti ob šipo oken, kaj šele ob melišča in skalno steno. Požrl nam je, nam pod temi gorami, prasket mineralov s svojim ropotom, izlivanje okame-nele reke v tišino, preden se ta zgane in vzalovi.

Tako, po mivki, sem zaznal, da se je tudi že sezula. Šele ko se ženska sezuje, stopi zares v tvojo mošejo. Ko je sezuta, je več ko gola. Bosa prinese dom, domačnost, plosko, drsečo, ohlapno vdanost. Brez čevljev na nogah nima več česa skriti, prikrivati, olupševati. Taka je naenkrat, kot v resnici je, kot v resnici smo — goli in bosí. Obuje se spet in odnese dom in prazno ni več prazno zato, da se spet kdaj samoumevno napolni, ampak ostane za dolgo časa prazno. Nikoli je ne bom videl hoditi bose po sobi. In prav si storil, da si ostal obrnjen k steni. Preveč bi bilo zate in za premalo časa. Ko je obmirovala in ko se je zaslíšal s prsti zagrajen smeh, znenaden tuj smeh, te je pa zmagalo. Dvignil si glavo in jo zagledal.

(Odlomek iz romana »Jožef ali zgodnje odkrivanje srčnega raka«, ki bo izšel pri ZO)